

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. V. N., narozený X, bytem X,
zastoupený: Mgr. Petrou Mráčkovou, advokátkou, se sídlem
Myslíkova 284/32, 120 00 Praha 2,
proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem
Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

v řízení o žalobě ze dne 26. 8. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. CPR-32182-7/ČJ-2024-930310-V227,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 5. 2024, č. j. KRPP 71942-15/ČJ-2024-030022-SV (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena v trvání tří let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU, a výše uvedených států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 12. 8. 2024, č. j. CPR-32182-7/ČJ-2024-930310-V227, bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II. Žaloba

3. Žalobce v úvodu své žaloby namítal nepřezkoumatelnost, nepřiměřenost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Dále uvedl výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. Především spatřoval žalobce rozpor postupu žalovaného s ustanovením § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, ale především čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen **návratová směrnice**). Žalobce dále vytýkal správním orgánům obou stupňů nedostatečné zohlednění a posouzení zásahu napadených rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, kdy si za tímto účelem nezjistily jeho ekonomické poměry a zdravotní stav. Dle žalobce žalovaný při posouzení otázky přiměřenosti nerefletoval ustálenou judikaturu NSS a Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Azs 366/2020-28; rozsudek ESLP ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Ünner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58.) Žalobce v tomto směru vytýkal žalovanému zjišťování skutečností pouze v jeho neprospěch, když nebyl vyslechnut ani jeho syn žijící na území ČR. Ve vztahu ke zletilému synovi, který žije na území ČR, poté žalobce již v rámci odvolacího řízení namítal, že dle výše zmiňovaného rozsudku NSS platí, že při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život dotčeného cizince narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na jeho ekonomický, osobní a rodinný život, ale i vliv na jeho ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění. Dle názoru žalobce však tyto skutečnosti žalovaný nezjišťoval – syna žalobce nevyslechl a ani jiným způsobem mu nedal možnost se ve věci vyjádřit. V napadeném rozhodnutí se poté s těmito námitkami žalovaný ani nevypořádal, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou. S pouhým odkazem žalovaného na použití ustanovení § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, se žalobce

neztotožňuje, nadto jej ve vztahu k posouzení dopadu rozhodnutí na další rodinné příslušníky, kteří by byli oprávněni na území setrvat na základě samostatného oprávnění k pobytu, nelze aplikovat. Další námitka žalobce spočívala v nedostatečném posouzení jeho zdravotního stavu. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vyhodnotil, že je žalobce osobou v produktivním věku a je schopen se o sebe sám postarat. S námitkami žalobce ohledně nepravdivosti tohoto tvrzení správního orgánu I. stupně, které je dle názoru žalobce v rozporu se skutečnostmi, které žalobce uvedl v rámci svého výsledku, se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal a toliko opakoval skutečnosti uváděné správním orgánem I. stupně. Žalobce dále namítal, že doba zákazu vstupu na území je nepřiměřeně dlouhá, neboť nebyly zohledněny individuální okolnosti jeho případu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 3. 9. 2024 žalovaný konstatoval, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími, a proto v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se jimi již zabýval. Přesto považoval žalovaný za vhodné se k některým tvrzením žalobce vyjádřit. Dle žalovaného byl žalobci výjezdní příkaz č. GA0269469, s platností od 28. 4. 2021 do 6. 6. 2021 vydán OAMP MV ČR dne 28. 4. 2021 po pravomocném rozsudku NSS dne 7. 4. 2021 do jeho cestovního pasu č. X, s platností do 18. 3. 2030. Dle výše uvedeného nemohl mít žalobce, pochybnosti o tom, do kdy je povinen vycestovat, a proto nelze argumentovat složitou pobytovou situací, kterou žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí zmiňuje, jelikož odůvodňovala administrativní přepis správního orgánu I. stupně, který sám sebe uvedl v omyl tím, že do napadeného rozhodnutí uvedl, že zmíněný výjezdní příkaz vydán nebyl, i přesto, že si pořídil jeho kopii a vložil ji do spisu. Zároveň žalovaný uvedl, že tato skutečnost neměla žádný vliv na vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, poněvadž se žalobce k řešení své pobytové situace dostavil po 3 letech svého neoprávněného pobytu, o kterém dle jeho vyjádření do protokolu věděl. Žalovaný dále sdělil, že žalobci nebyla absence zdravotního pojištění dána znova k tíži, jak namítá, jelikož žalovaný nevydával nové rozhodnutí, nýbrž dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. potvrdil rozhodnutí původní a odvolání žalobce zamítl. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci*

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“

9. V úvodu žaloby uvedl žalobce výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
10. Poté považuje soud za nezbytné vyjasnit žalobcovu pobytovou historii na území ČR. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2008 za účelem podnikání. Po získání živnostenského oprávnění prodával oblečení v Plzni, až do roku 2013. Poté začal pracovat v restauraci PANDA v Praze – Smíchov, kde byl v rámci pobytové kontroly kontrolován policií. Poněvadž žalobce vykonával pracovní činnost bez pracovního povolení a souběžně neplnil účel svého podnikání, byl mu jeho oprávněný pobyt zrušen. Žalobce dne 21. 1. 2015 podal u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Plzeň (dále jen OAMP) žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žádost mu byla rozhodnutím ze dne 12. 11. 2015, č. j. OAM-1678-34/DP-2015 zamítnuta. Dne 30. 11. 2015 se odvolal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen Komise), která rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018, č. j. MV-8840-6/SO-2016 odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Dne 6. 3. 2018 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí Komise. Soud rozsudkem ze dne 21. 12. 2018, č. j. 30 A 47/2018-61 zrušil rozhodnutí Komise i OAMP. Dne 30. 1. 2019 podala Komise proti uvedenému rozsudku kasační stížnost k NSS, která byla vedena pod sp. zn. 8 Azs 30/2019. Než bylo o kasační stížnosti rozhodnuto, vydal OAMP rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-1678-58/DP-2015, jímž byla žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání opět zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce odvolal a věc byla předána Komisi. Komise rozhodnutím ze dne 19. 11. 2019, č. j. MV-141714-4/SO-2019 napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání. Následně NSS vydal rozhodnutí ze dne 17. 7. 2020, č. j. 8 Azs 30/2019 – 28, jímž zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2018, č. j. 30 A 47/2018-61. Krajský soud v Plzni žalobu proti rozhodnutí Komise ze dne 31. 1. 2018, č. j. MV-8840-6/SO-2016 následně rozsudkem **ze dne 9. 9. 2020, č. j. 30 A 47/2018-98 zamítl**. OAMP bylo v průběhu nového projednání žádosti zjištěno, že rozsudkem NSS ze dne 17. 7. 2020, č. j. 8 Azs 30/2019-28 byl rozsudek Krajský soud v Plzni ze dne 21. 12. 2018, č. j. 30 A 47/2018-61 zrušen a věc se vrátila Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení. S ohledem na uvedené se řízení o předmětné žádosti v důsledku rozsudku NSS stalo bezpředmětné, vydal OAMP usnesení ze dne 14.01.2021, č. j. OAM-1678-85/DP-2015, jímž řízení zastavil. K odvolání žalobce Komise rozhodnutí o zastavení řízení svým rozhodnutím ze dne 24. 3. 2021, č. j. MV-34606-4/SO-2021 zrušila a věc vrátila k novému projednání. Poté OAMP znovu správní řízení zastavil, a to usnesením ze dne 20. 5. 2021, č. j. OAM-1678-95/DP-2015, jehož správnost následně po podaném odvolání žalobcem potvrdila i komise rozhodnutím ze dne 17. 8. 2021, č. j. MV-107781-4/SO-2021. **Žalobce**

podal proti rozsudku Krajského soudu ze dne 9. 9. 2020, č. j. 30 A 47/2018-98 kasační stížnost, které byl přiznán odkladný účinek. NSS kasační stížnosti zamítnul, a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 4. 2021. Žalobce byl oprávněn pobývat na území na základě přiznaného odkladného účinku kasační stížnosti do 7. 4. 2021. Následně mu byl dne 28. 4. 2021 OAMP vystaven výjezdní příkaz č. AKT0269469, s platností od 28. 4. 2021 do 6. 6. 2021, kterým byl opatřen jeho cestovní pas č. X, s platností do 18. 3. 2030.

11. Z výše uvedeného má soud za zcela nepochybně prokázané, že žalobcův poslední den oprávněného pobytu na území byl den 6. 6. 2021. Na základě výše uvedeného lze dojít k závěru, že žalobce prokazatelně pobýval na území po konci platnosti jeho výjezdního příkazu, tj. od 7. 6. 2021 do 13. 5. 2024 neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu (1024 dní), čímž nezpochybnitelně naplnil skutkovou podstatu ustanovení §119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V současné době nevlastní žádné povolení k pobytu v ČR, ani v jiném členském státě. Co se týče tvrzení žalobce o nevycestování ve stanovené době pro překážku spočívající v té době panující pandemie COVID-19, soud konstatuje, že OAMP vystavilo výjezdní příkaz 21 dní po nabytí právní moci posledního rozhodnutí soudu (rozsudek NSS o kasační stížnosti ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020-49), v tomto krátkém časovém horizontu OAMP muselo být dostatečně informováno, zda-li je či není možné z území vycestovat. Žalobci byla stanovena dostatečná doba k vycestování (40 dní), i k případnému dostavení se k prodloužení výjezdního příkazu pro případ, že nastaly okolnosti na jeho vůli nezávislé (pandemie COVID-19). Žalobce se nicméně po dobu 3 let nelegálního pobytu, až do současnosti nedostavil a svou pobytovou situaci nijak neřešil. Nebýt pobytové kontroly, ve svém protiprávním jednání by nadále pokračoval.
12. Rovněž v tomto směru nelze bezvýhradně přisvědčit tvrzení žalobce o tom, že jeho situace byla v době vycestování složitá a že mu nebyl vydán výjezdní příkaz. Ačkoliv v případě žalobce byla situace komplikovaná co do četnosti rozhodnutí o jeho dalším setrvání na území ČR, a to i s ohledem na četná zrušení rozhodnutí ať správních orgánů či soudu, nemění tato situace nic na faktu, že žalobci byl vystaven výjezdní příkaz č. AKT0269469, a to do cestovního pasu č. X. V tomto nelze spatřovat sebemenší složitost či nejasnost, neboť cestovní pas opatřený výjezdním příkazem je jasným a srozumitelným pokynem pro žalobce, jak by měl následně postupovat v situaci jeho dalšího pobytu na území ČR.
13. Co se týče nepřesností stanovení posledního dne oprávněného pobytu žalobce na území ČR správním orgánem I. stupně, je nutné uvést, že tyto nedostatky velmi podrobně a přesně zaznamenal žalovaný ve svém rozhodnutí, kde je i následně vysvětlil a uvedl na pravou míru, čímž zhojil nedostatky argumentace použité v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto směru soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného považovány za jedno, a proto jsou-li v odvolacím řízení odstraněny odstranitelné vady v postupu správního orgánu I. stupně, považují se následně za zhojené.
14. Žalobce dále namítal nepřiměřenost délky uloženého zákazu vstupu na území ČR. K této námitce žalobce soud uvádí, že v případě naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán uložit žalobci zákaz vstupu na území ČR až na 5 let. Žalobci byla stanovena doba v délce 3 let. Správní orgány vzaly v potaz při posuzování této otázky v potaz tyto skutečnosti a okolnosti. Na straně přitěžujících okolností žalovaný uvedl, že žalobce nerespektuje právní normy ČR potažmo členských států EU a smluvních států, jelikož pobýval na území *od 7.*

6. 2021 do 13. 5. 2024 (*v součtu 1024 dní*) bez platného oprávnění k pobytu; v době svého neoprávněného pobytu na území ČR porušoval další právní předpisy tím, že si nesjednal zdravotní pojištění; do 3 dnů od vstupu na území nenahlásil policii místo svého pobytu; vykonával na území pracovní činnost bez pracovního povolení. Na straně druhé žalovaný uvedl, že žalobce se správním orgánem I. stupně spolupracoval; na území členských států EU a smluvních států vstoupil oprávněně, s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu.

15. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, podléhá správnímu uvážení správního orgánu a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn, jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud takové pochybení na straně žalované, ani správního orgánu I. stupně však neshledal. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v horní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě, a to po dobu 1 024 dnů (téměř tři roky), přičemž po ukončení řízení o své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR. Současně je z jeho celkového jednání v ČR zřejmé, že nerespektuje právní řád ČR (nelegální práce, absence zdravotního pojištění, nenahlášení pobytu). Žalovaný uvedl, že uvedená délka vyhoštění je dle jejího hodnocení přiměřená i s ohledem na skutečnost, že žalobce se správními orgány spolupracoval a na území členských států EU a smluvních států vstoupil oprávněně, s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu.
16. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je zcela dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je evidentní, že vzaly na vědomí veškeré žalobcem tvrzené relevantní informace, avšak v dané věci převážila závažnost a délka trvání protiprávního jednání žalobce. V případě ukládání správního vyhoštění se přitom nezkoumají pohutky ani zavinění cizince, i když soud připouští, že za určitých okolností lze tyto skutečnosti hodnotit jako polehčující (anebo přítěžující), to však zcela závisí na konkrétních specifických okolnostech toho, kterého případu. Předně je nutno k tomu uvést, že do dané situace nelegálního pobytu se žalobce dostal sám svým nedostatečně bdělým jednáním, žalobce je přitom dospělou a svéprávnou osobou. Jak vyplynulo z jeho výpovědi, svého nelegálního pobytu v ČR si byl moc dobře vědom, přesto neměl snahu legalizaci svého pobytu, jakkoliv řešit a zřejmě spoléhal na to, že nebude odhalen.
17. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se dvojího přičítání. Zdravotní pojištění není nerozlučně spjata s pobytovým oprávněním (tedy ani s žalobcem tvrzeným nelegálním pobytem). Žalobci, jakožto cizinci je umožněno sjednat si komerční zdravotní pojištění po určitou dobu a v případě potřeby delšího trvání, tak může činit opakovaně. Standardní zdravotní pojištění pro cizince s pobytovým oprávněním je jistě snazší na obstarání i jeho správu, nicméně není jedinou možnou volbou, kterou žalobce měl. V protokolu o výsledku žalobce ze dne 14. 5. 2024 žalobce sdělil, že si zdravotní pojištění nekoupil, protože neměl a nemá peníze. Jeho dosažitelnost mu tedy byla známa.

18. Hlavní skupina žalobních námitek se týkala nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
19. K námitce nedostatečného posouzení zdravotního stavu žalobce soud konstatuje, že žalobce v průběhu řízení uvedl toliko, že má cukrovku a vysoký cholesterol. Léky užívá pravidelně. Při práci se mu točí hlava. Svá tvrzení žalobce nerozvedl ani nyní v žalobě, stejně jako nedoložil žádné listiny prokazující závažnost svého stavu. S touto námitkou se žalovaný vypořádal na str. 8 svého rozhodnutí, přičemž se závěry tam učiněnými se soud plně ztotožňuje. Zejména soud, stejně jako žalovaný, nespatřuje zdravotní stav žalobce natolik závažný, aby ho omezoval v jeho běžném životě. Žalobce na území ČR vykonává výdělečnou činnost (ač nelegálně) a užívá pravidelně léky. Žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, jež by se vymykal běžnému zdravotnímu stavu spousty lidí a situaci nastalé v případě jejich vycestování. Žalobce může v užívání léků pokračovat i po návratu do Vietnamu, stejně jako si může vyhledat zaměstnání vyhovující a zohledňující jeho zdravotní stav, který nepředstavuje žádnou významnou překážku, a tudíž i nepřiměřenost. Nelze ani sporovat skutečnosti, že je žalobce v produktivním věku a je svéprávnou osobou, která je schopna se o sebe postarat.
20. Dále žalobce vytýkal žalovanému neprovedení výsledku svého syna, v důsledku čehož nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a byl nesprávně posouzen potencionální nepřiměřený zásah do života žalobce. V rámci výsledku dne 14. 5. 2024 žalobce sdělil, že má na území ČR přítelkyni a dospělého syna, který studuje v Praze a žije si svým životem. K dotazu, zda by ukončení jeho pobytu mohlo být pro někoho z jemu blízkých osob považováno za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života odpověděl, že ne. Na základě předchozí odpovědi byl žalobce dále dotazován na jeho poměry na území ČR. Žalobce v tomto směru doplnil svá předchozí tvrzení a sdělil, že si se synem volá jednou týdně. S přítelkyní jsou spíše kamarádi, neplánují společně budoucnost. Bydlí společně s tím, že se skládají na bydlení. Na základě uvedených tvrzení žalobce dospěl správní orgán I. stupně a následně i žalovaný k závěru, že není nezbytné pro další postup v řízení vyjádření syna žalobce ani kamarádky žalobce, s kterou bydlí. S těmito závěry se soud ztotožňuje. V tomto ohledu poté považuje soud za nezbytné vyzdvihnout zejména to, že syn žalobce je plně zletilý, se žalobcem nežije, resp. nesdílí jednu domácnost, jejich kontakt je omezen na volání jednou týdně, syn žalobce pobývá na území ČR na základě vlastního pobytového oprávnění neodvozeného od žalobce, žalobce neuvedl žádnou vyživovací povinnost vůči svému synovi (která by byla možná plnit i z Vietnamu), žalobce neuvedl, že by na něm byl syn závislý v jakémkoliv aspektu svého života. Žalobce tedy neuvedl žádný důvod, který by vedl správní orgány k přesvědčení, že je třeba získat názor syna žalobce, neboť žalobce neuvedl nic, co by nasvědčovalo možnému zásahu do života syna žalobce či života samotného žalobce pro případ, kdy bude muset vycestovat z území ČR se zákazem vstupu na území. Nelze ani opomenout fakt, že žalobce sám uvedl, že jeho případné vycestování nebude představovat nepřiměřený zásah do života žádné osoby spojené s žalobcem na území ČR.
21. Co se týče dalších rodinných příslušníků žalobce, ten neuvedl, že by se na území ČR nacházel kdokoli další. Rovněž žalobce uvedl, že ve Vietnamu se nachází jeho manželka, rodiče, pět sourozenců a další zletilý syn (22 let). Žalobce má tedy velmi silné rodinné zázemí ve Vietnamu, kde se nachází většina jeho rodinných příslušníků, a to včetně těch nejbližších.
22. V tomto směru lze přisvědčit i názoru žalovaného, že v případě syna žalobce nebyly

splněny ani podmínky pro přizvání ho k řízení jakožto účastníka řízení či vedlejšího účastníka řízení. Co se tedy týče dílčí námitky stran neaplikovatelnosti ustanovení § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neshledal tuto soud důvodnou či způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

23. Žalobce dále nesouhlasil se zjištěným stavem věci, kdy tento považoval za nedostatečně zjištěný a zcela ve svůj neprospěch. Tuto námitku žalobce shledal soud lichou. Správní orgány obou stupňů vycházely z dostatečně zjištěného stavu věci, když si pro své závěry obstaraly dostatek podkladového materiálu, který dostatečným, věrohodným a objektivním způsobem poskytuje informace o naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění žalobcem, možnosti vycestování do země původu a přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Zejména správní orgány vycházely z rozhodnutí OAMP, Komise, Krajského soudu v Plzni, NSS. Dále vycházely z protokolu o výsledku žalobce ze dne 14. 5. 2024, závazného stanoviska MV ze dne 14. 5. 2024, Informací OAMP ze dne 15. 6. 2023 o bezpečnosti a politické situaci v zemi a výpisů z různých databází. Konečně byla dána opakovaně žalobci možnost seznámit se s podklady k rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Rovněž nelze dojít na základě zjištěného stavu, že by jej správní orgány obou stupňů shromažďovaly či vykládaly tendenčně v neprospěch žalobce. Veškeré uvedené podklady rozhodnutí podávají faktické informace. Rovněž vycházely správní orgány ze samotných tvrzení samotné žalobce, který mohl dále svá tvrzení doplnit. Nelze tedy souhlasit s tvrzeními žalobce, že by správní orgány zjišťovaly jen informace hovořící v žalobcův neprospěch. Obecně nutno také zdůraznit, že ne veškeré informace, které žalobce tvrdí nebo tvrdil jsou relevantní z hlediska posouzení jeho případu, a proto k některým takto získaným informacím nemuselo být přihlédnuto, což může vzbuzovat dojem nerovnosti, avšak není tomu tak.
24. Správní orgány se v rámci posouzení přiměřenosti zabývaly délkou pobytu žalobce na území ČR, jeho věkem, zdravotním stavem, rodinnými poměry na území ČR, ekonomickými poměry, společenskou a kulturní integrací a vazby k zemi původu. Jak zvýše uvedeného vyplynulo, žalobce pobýval na území ČR legálně více než dekádu. Správní orgány však shledaly převažující zájem na uložení správního vyhoštění, neboť žalobcův nelegální pobyt na území ČR byl významným porušením právních předpisů ČR v oblasti migrace, který převáží v tomto případě i dobu předchozího legálního pobytu žalobce na území ČR. Do kontextu výše uvedeného byly vzaty i skutečnosti, jakými jsou rodinné poměry žalobce na území ČR i ve Vietnamu (viz bod 20 a 21 rozsudku) či ekonomická situace žalobce. Žalobce pobývá na území ČR bez příslušného oprávnění k pobytu, současně není oprávněn na území ČR vykonávat žádnou výdělečnou činnost stejně jako podnikat, tudíž neexistuje způsob, jak si zajišťovat legálně finanční prostředky pro život, tudíž neexistuje ekonomický důvod, který by žalobce na území ČR držel; žalobce nevlastní na území ČR žádný majetek vyšší hodnoty. Rovněž v případě žalobce bylo vyvráceno přesvědčení o společenské a kulturní integraci žalobce, neboť jak žalovaný poukázal, žalobce se za dobu pobytu na území ČR nenaučil českému jazyku. Žalobce v tomto směru ani nic nenamítal.
25. Žalobce rovněž tvrdil v průběhu správního řízení, že vycestuje dobrovolně a sám. Také uvedl, že bude bydlet se synem v domě svých rodičů.
26. Postup správních orgánů obou stupňů shledal soud souladný i s žalobcem dovolávanými rozhodnutími NSS či ESLP. Správní orgány, jak je patrné výše, se zabývaly zevrubně všemi aspekty žalobcova života na území ČR, a to včetně osob, na které by mohlo mít rozhodnutí

o uložení správního vyhoštění vliv. Samotný nesouhlas žalobce, který byl zcela v rozporu s předchozími tvrzeními žalobce v průběhu správního řízení (protokol o výsledku žalobce ze dne 14. 5. 2024) není způsobilý učinit rozhodnutí správních orgánů nezákonné a nepřezkoumatelné.

27. Závěrem nutno podotknout, že v případě posouzení případné nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do sféry cizincova života, je břemeno tvrzení vychýleno zejména v neprospěch cizince, neboť je to právě on, kdo, chce-li být v tomto směru úspěšný, je nucen tvrdit individuální důvody, pro které spatřuje rozhodnutí za nepřiměřené, a to jasným a podrobným způsobem. Žalobce však v celém řízení spokojil s toliko obecnými a vágními tvrzeními o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný nebyl v takovém případě povinen za něj tyto důvody dotvářet či je vymýšlet.
28. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; šetřící zájmy žalobce a dalších osob a respektující veřejný zájem.
29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji shledal nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 16. října 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně